

Μετά τινας ἐπερωτήσεις καὶ παρατηρήσεις ὑπὸ τῶν κκ. Γρυπάρη καὶ Ἀργυροπούλου καὶ Ράλλη καὶ Κοττίκα καὶ Καρυσιτάκη, καὶ ὑποβολὰς ὑπουργικῶν νομοσχεδίων, εἰσερχόμεθα εἰς τὰ καθέκαστα τῶν προϋπολογισμῶν, καὶ παρεμπιπτουσὶν παρατηρήσεών τινων ἐνίοτε, ἐπιψηφίζονται οἱ τῶν Ὑπουργείων τῶν ἐσωτερικῶν, οἰκονομικῶν, καὶ ἐξωτερικῶν.

Ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ὁ κ. Φιλάρετος ὑποβάλλει πρότασιν ἀναβολῆς διὰ τὴν αὐριον, καθ' ἣ συνδεομένης τῆς συζητήσεως ταύτης πρὸς τὴν συζητήσιν τῆς γνωστῆς προτάσεώς του περὶ καταρτισμοῦ ἐπιτροπῆς πρὸς ἔρευναν τῶν τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἀπόντων πολλῶν, οἵτινες θὰ ὁμιλήσωσιν ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης φρονεῖ ὅτι ἡ πρότασις τοῦ κ. Φιλάρετου δὲν συνδέεται πρὸς τὰς πιστώσεις τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης. καὶ δύνανται νὰ ἐξακολουθήσωσιν.

Ἄλλ' ἀντισχυρίζεται ὁ κ. Φιλάρετος ὅτι στενότατα συνδέεται πρὸς τὰς πιστώσεις τὸ τοιοῦτον θέμα, καθ' ὅτι ἐν αὐτῷ προτείνεται καὶ αὐξήσις μισθοδοσίας τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων. Καὶ μετ' ἐπιμόνους προσπάθειάς καὶ ἀπειλὰς κατορθοῖ νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα. συζητουμένων μὲν τῶν ἐξόδων τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ἀλλ' ὁρισθείσης ὑπὸ τοῦ κ. Ράλλη τῆς πρώτης ἀμέσως συνεδριάσεως μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τῶν προϋπολογισμῶν πρὸς συζητήσιν τῆς προτάσεως τοῦ κ. Φιλάρετου.

*

Ἐπὶ τῆς πιστώσεως τῶν παρασῆμων βουλευταὶ τινες ἀνακηρύττουσιν ἐπισήμως τὰς [ἐπὶ τῶν παρασῆμων γνῶμας των. Καὶ μερικοὶ ἐγείρουσιν ἀληθῆ *σταυροφορίαν* κατὰ τῶν σταυρῶν.

Ὁ κ. Ζυγομαλάς εἶνε ἐναντίος τῶν παρασῆμων.

Ὁ κ. Κρεστενίτης : ὅπως τὸ πάλαι ἐκρέμων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοὺς κακούργους, τὸρα κρεμῶσι τοὺς σταυροὺς ἐπὶ τῶν κακούργων !

Ὁ κ. Βαλέττας εἶνε κατ' ἀρχὴν ἐναντίος τῶν παρασῆμων.

Ὁ κ. Στεφανίδης. Νὰ δίδεται μόνον τὸ δίπλωμα, καὶ ὁ λαμβάνων τὸ παράστημιν νὰ καταβάλλῃ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ὁ κ. Φιλάρετος. Νὰ μείνουν τὰ παράσημα, ἀλλὰ νὰ δηλοῖ ὅστις θέλει νὰ τ' ἀποκτήσῃ.

Χειροκροτοῦμεν τὴν τελευταίαν γνώμην, ὡς ἐξόχως σατυρικὴν.

*

Ἡ ζωηρότης τῆς σημερινῆς συνεδριάσεως ὑπῆρξεν ἀντιστρόφως πρὸς τὰς τῶν ἄλλων συνεδριάσεων, αἵτινες συνήθως ἤρχοντο ἀδιαφόρως δι' ἐπερωτήσεων καὶ ἐτελείωναν διὰ γιουχαῖσμάτων. Ἦδη ὁ θόρυβος ἐξετελέσθη ἐν ἀρχῇ, καὶ ἡ διάλυσις ἐπέρχεται αὐτόματος καὶ ἡσυχотάτη.

Καὶ ἡδύνατό τις βλέπων τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν νάρκην τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατὰ τὰς λεπτομερείας τῶν προϋπολογισμῶν, νὰ ἐνθυμηθῇ, ἐλαφρῶς παρωδῶν, τοὺς στίχους τοῦ Παπαρηγοπούλου :

Κι' ἐγὼ δεῖνὰ ἐδημηγόρει τότε,
Παρήλθοι αἱ ἐμπνεύσεις της αἱ πρώται.
Νὰ εἶπῃ ἄλλο τι δὲν ἡδυνήθη,
Καὶ ἔσβεσε τὸ φῶς, καὶ ἐκοιμήθη.

Τρίτη—22 Φεβρουαρίου.

«Μετὰ τὸν κωμικὸν τρόπον τῆς χθεσινῆς συζητήσεως, οὐδόλως ἥλιπ' αὖ σήμερον ὅτι συνταγματικῶς ἡ Βουλὴ ἤθε-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 427)

— Ἦσυχάσατε κ. Κορνεφὲρ, διότι ἐγὼ γνωρίζω ἀρκετὰ τὸ γράψιμον καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ υἱοῦ σας, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἔγραψε ποσὼς αὐτὸς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην· λυποῦμαι μόνον, ὅτι ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸ Βλαϊνκούρ, διότι θὰ ἡδύνατο ἴσως νὰ μᾶς θέσῃ ἐπὶ τῶν ἰχνῶν ἐκείνου, ὅστις ἐτόλμησε νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ ὀνόματός του.

— Τὸ ἡξεύρετε, ὅτι ὁ υἱός μου εἶνε γνωστότατος εἰς ὅλον ἐδῶ τὸν τόπον.

— Καὶ δὲν γνωρίζετε ἀκόμη τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ ; ἐπανελάθεν ὁ εἰρηνοδίκης ἀποταθεὶς πρὸς τὸν δήμαρχον.

— Ἀκόμη δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ μάθωμεν, κ. εἰρηνοδίκᾳ, διότι ὅπως σᾶς ἔγραφα δὲν ἔδωκε ποσὼς τὸ ὄνομά του εἰς τὸν ξενοδόχον, ὅστις ἐπ' ἴσης ἐπραξέ κακῶς πῶς δὲν τοῦ ζήτησε. Ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἀνεγνώσατε κομισθεῖσα τῇ

ἐσπέρᾳ τῆς χθὲς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὑπὸ ἀγνώστου, ὡς ἐδήλωσεν ὁ Ροαγέ, ἦτο ἐντὸς τοῦ περικαλύμματος τὸ ὁποῖον, ὡς βλέπετε, δὲν φέρει ἐπιγραφὴν.

Ὁ εἰρηνοδίκης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε παράδοξα, ἐπιθύρισε.

Μετὰ βραχεῖαν δὲ σιωπὴν ἐπανελάθε·

— Ἐπειδὴ ὁ ταξειδιώτης αὐτὸς ταξειδεύει μὲ μίαν γυναῖκα, τὴν ἰδικὴν του, ὡς φαίνεται, θὰ ἔχῃ τοῦλάχιστον κἀνὲν κιβώτιον, ἐνθα ὑπάρχουσι τὰ φορέματά του.

— Ναί, ἔχει ἐν μικρόν.

— Τὸ ἡνοιξε κἀνείς ;

— Ὅχι, κ. εἰρηνοδίκᾳ, διότι ἐθεώρησα καλὸν νὰ μὴ κάμω τίποτε, ἕως ὅτου φθάσητε σεῖς.

— Καλὰ, θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον τί περιέχει τὸ κιβώτιον, θὰ ἐπιθεωρήσωμεν καὶ πάλιν τὰ φορέματα τοῦ πνιγμένου καὶ ἐὰν τὸ ρινόμακτρον του δὲν φέρῃ σημεῖον, θὰ ὑπάρχῃ τοῦλάχιστον τοιοῦτον ἐπὶ τοῦ ὑποκαμίσου του· εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ὁμίλησε μὲ τὸν ξενοδόχον ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ καὶ εἶνε σπουδαῖον νὰ μάθωμεν τί εἶπεν.

Μετὰ τινὰ ἀνάπαυαν ὁ εἰρηνοδίκης ἐξηκολούθησε :

— Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔγινε θύμα καταχρονίου σκευωρίας, καὶ τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, δι' ἧς παρέσυρε τὸν ταξειδιώτην

λε συζητεῖ περὶ τὰς λεπτομερείας. Οὕτω καὶ ἐγὼ φωνῶ μετὰ τοῦ κ. Φιλαρέτου, ἀποδλέπων εἰς τὴν λεπτομερῆ ἐπίτινων ἐξόδων ἐξέτασιν, ἥτις ἀνοίγεται ἐν τῇ ὑποβολῇ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Παιδείας.

Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι χθὲς ἡ ἀντιπολίτευσις ἔκυπτεν ὑπὸ τὴν πρόσφατον παραζάλην τῆς ψηφοφορίας· σήμερον ὅπως δῆποτε ἔπρεπε νὰ ἀνακύψῃ· χθὲς ὁ κ. Δεληγιάννης ἐν ἐπιβαλλούσῃ ἀδιαφορίᾳ ἐσταύρου τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, σήμερον ὁ αὐτὸς δηλοῖ μὲν ὅτι ἀποῦ κατὰ τὴν ἀρμοδίαν περίστασιν ἀπερίφθησαν ὑπὸ τῆς Βουλῆς αἱ παραστάσεις του, δὲν ἐννοεῖ νὰ φέρῃ ἀντιρροήσεις ἐπὶ τῶν ἐξόδων· ἀλλὰ συνάμα δὲν τὸν ἐμποδίζει ἡ δῆλωσις του νὰ εἰσελθῇ ἐπανειλημμένως εἰς ζωηρὰς ἀντεγκλήσεις πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας.

Ἄλλ' ὁ κ. Λομβάρδος ἐξάκις σήμερον, συζητουμένου τοῦ προϋπολογισμοῦ, κατέρχεται τὸ Βῆμα· εἶνε διαρκὲς ἀναβοκατέβασμα· ἐγκαταλείπει τὸ ὑπουργικὸν τοῦ ἐδωλίου, καὶ τοποθετεῖται ὀρθὸς παρὰ τὸ Βῆμα· ὅταν τὸ καλῇ ἡ ἀνάγκη, ἐπάνω· ἂν ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ λόγου του, τὸν βαρύνει τὸ ἐπανωφόρι του, τὸ πετᾷ πρὸ τῶν ποδῶν του, ἄνευ ἄλλης φροντίδος· καὶ ἐξακολουθεῖ ρυθμίζων τὴν ἐπτανησιακὴν του γλῶσσαν, τὴν εὐχερῇ ὡς στυχουργία τοῦ Σουρῆ. Ὅταν ἀποπειράται τις νὰ τὸν διακόψῃ, ὁ Λομβάρδος δι' ἰδιαζούσης τῆς χειρὸς ἀνατάσεως κατασιγάζει, οἶνει συγκαλύπτων τὴν φωνὴν τοῦ διακόπτοντος καὶ τότε περιέργως παρίσταται εἰς τὸ πνευμά σας ὅς φωτοςδέστης τοῦ νεωκόρου, ὅταν σβύνει συγκαλύπτων τὸ φῶς τῆς λαμπάδος.

Ὅταν δὲν δύναμαι νὰ ἀντιληφθῶ τοὺς λόγους του, εὐχαριστοῦμαι εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς μουσικῆς τοῦ λόγου του, ἐνεχούσης καὶ τι τὸ κωμικόν, ἀλλὰ κωμικὸν ἡδέως φαιδρύνον. Ἀλλὰ βεβαίως αἱ σημεριναὶ διακοινώσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως δὲν εἶχον ἀξίωσιν ρητορείας· ἐν τῇ παρούσῃ συνόδῳ δυστυχῶς δὲν μᾶς ἔδωκεν εὐκαιρίαν

νὰ τὸν ἀπολαύσωμεν· εἶχεν ἐσχάτως ἐπιδείξει διάθεσιν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ λόγια τοῦ Ζηνοπούλου· ἀλλὰ μάτην· φαίνεται ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἶνε νοσηρὰ διὰ τὸν Λομβάρδον.

Τὸ μέρος ἑφ' οὗ ἀνερριπίσθη ἡ συζήτησις ἥτο πίστωσις 8, 000 δραχμῶν δι' ἐπιτροπὴν μέλλουσαν νὰ κανονίσῃ τὰ τῶν μοναστηρίων καὶ μοναστηριακῶν κτημάτων. Ὁ κ. Δεληγιάννης ὑποστηρίζει ὅτι δὲν εἶνε νόμιμος τοιαύτη δαπάνη· λαμβάνουσι τὸν λόγον οἱ κ. κ. Δημητρακάκης καὶ Φλογαίτης καὶ Πετιμεζᾶς καὶ Χαλκιάπουλος, καὶ ἐπανειλημμένος ὁ Ὑπουργός.

Ἡ δαπάνη ἐπιψηφίζεται.

Ὁ κ. Φιλάρετος χαίρει, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῆς παιδείας ἐρχάζεται, καὶ ἐπιζητεῖ τὴν συζήτησιν, ἐνῶ τοῦναντίον τῆς Δικαιοσύνης ὁ ὑπουργὸς ἀποφεύγει αὐτήν, καὶ δὲν γνωρίζει εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκεται ἡ Δικαιοσύνη.

*

Ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου Ἀρωτῆρα καὶ μέση ἐκπαίδευσις.

Δουζίνας. Ἐμορφώθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν φασὶν τῆς Ριζαρείου Σχολῆς πυρποληταὶ διὰ πετρελαίου· ἰδοὺ οἱ καρποὶ τῆς Σχολῆς! τοιαῦτα προσεδώκων οἱ ἀθάνατοι ἱδρυταί; ἢ τὰς δαπάνας νὰ τὰς μετατρέψωμεν εἰς ἄλλον προορισμὸν, ἢ νὰ δώσωμεν τὴν ἀληθὴ πορείαν εἰς αὐτάς.

Πολλοὶ βουλευταὶ ὑποστηρίζουσιν συστάσεις γυμνασιακῶν τάξεων καὶ χορηγήσεων εἰς τὰ γυμνάσια τῆς πατρίδος των. Πάλιν ὁ κ. Δουζίνας, ὑπερμαχὼν τῆς συστάσεως δημοτικῶν σχολείων, ἀποφαίνεται ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν ξένων γλωσσῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις εἶνε περιττή, διότι εἰς τὰ γυμνάσια τῶν Παρισίων δὲν διδάσκονται τὴν ἐλληνικὴν. Σοφώτατον! ὁ κυρ Σωτήρης ἐνθουσιᾷ ἀπὸ τοῦ Βήματος ὑπὲρ

τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ὡς καὶ ὅτι τὸ κακούργημα ἦτο προμελετημένον καὶ ἡ ἐκτέλεσις του προπαρασκευασμένη. Καταντᾷ νὰ πιστεύσῃ κανεὶς, ὅτι τὸ θῦμα συνεννοεῖτο μετὰ τῶν φονέων του. Ἄ! αὐτοὶ — διότι ὑποθέτω ὅτι πολλοὶ διέπραξαν τὸ κακούργημα — δὲν εἶνε τυχαῖοι κακούργοι. Οἱ ἄθλιοι ἔλαβον καλῶς τὰ μέτρα των ὅλα διὰ νὰ ἀποπλανήσωσι τὴν δικαιοσύνην.

Πολὺ μυστηριώδης μοῦ φαίνεται ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Ὁ ταξειδιώτης δὲν λέγει ποσὸς τὸ ὄνομά του εἰς τὸν ξενοδόχον, δὲν φέρει κανὲν ἐγγράφον μαζὺ του, διατηρεῖ ἄγνωστον τὴν προέλευσιν ὡς καὶ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ, δὲν εἶπεν εἰς κανένα διακτὴ ἤλθεν εἰς Βλαυνκούρ, τῷ ἐπιδίδεται ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν προφανῶς περιμένει, καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, δι' ἧς ἐνέπεσεν εἰς ἐνέδραν, εἶνε μὲ φάκελλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲ καὶ τὸ ὄνομά του εἶνε γραμμένον. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἥτις μόνη ἠδύνατο νὰ διαφωτίσῃ τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἴσως νὰ παραδώσῃ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν κακούργων, ἡ σύζυγός του ἀγνοεῖ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ παράδοξα. Ἡ πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι εἰς ὅλα αὐτὰ εἰργάσθη ἀκατανόητον πεπρωμένον, ἢ πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι οἱ δολοφόνοι ἔλαβον μέτρα ὅπως διαφύγῃσι τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν τιμωρίαν.

Ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος, κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ εἰρηνωδίκης, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶνε πολὺ μυστηριώδης, ὃς ἐλπίζωμεν ὅμως ὅτι ἡ δικαιοσύνη θὰ χύσῃ φῶς.

Ἀλλὰ διὰ νὰ κατορθωθῇ τοῦτο, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ποῖος εἶνε τὸ θῦμα· μόνον τὸ ὄνομά του δύναται νὰ θέσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῶν ἐνόχων.

Z

Ἡ Ζελίμα ἔμεινεν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας καὶ ἐπέκεινο, ὁ δὲ βλέπων αὐτὴν οὕτως ἠδύνατο πάντως νὰ τὴν ἐκλάβῃ, ὅτι ἔπαυσε τοῦ ζῆν. Οἱ περὶ αὐτὴν ἦσαν ἀπαρηγόρητοι. Ἐμελλεν ἄρα νὰ ἀποθάνῃ;

Ἐμπροσθεν τοῦ ξενοδοχείου ἴσταντό τινες διηγούμενοι τὰ περὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς πρὸς τοὺς ἐκάστοτε ἐρχομένους νὰ ἐρωτήσωσι περὶ αὐτῆς, διότι οἱ χωρικοὶ εἰς ἄκρον συγκεκινημένοι ἐνδιεφέροντο σφόδρα ὑπὲρ τῆς ἀγνώστου γυναικὸς, ὡς ἐκ τῆς μεγίστης καὶ φοβερᾶς αὐτῆς συμφορᾶς· ἡ ἀτυχὴς ἐνέπνεεν εἰς πάντας μεγίστην συμπάθειαν. Ὅτε ὁ ἰατρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ζελίμας, αὕτη πρὸ εἰκοσι περὶ τοῦ λεπτῶν εἶχεν ἀνακύψει ἐκ τοῦ ληθάργου, καὶ κατ' ἄρ-χας διὰ τινων κινήσεων καθησούχασε τὴν Μαρίαν Ρόζαν καὶ τὰς περὶ αὐτὴν λοιπὰς γυναῖκας, διότι καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τὰ μέγιστα ἐφοβήθησαν αὐταὶ μὴ τυχὸν δὲν ἀναζήσῃ. Ἡ νεαρὰ γυνὴ κινήσασα πρῶτον τὰς χεῖρας, ὑπέστη νευρικοὺς τινὰς σπασμούς, εἴτα δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἀνεώ-γησαν μεγάλως, πυρετωδῶς ἀναλάμποντες· ἀλλὰ τὰ βλέφα-

τῆς ἐξαπλώσεως τῆς παιδείας, καὶ τῆς ἀπεριορίστου ὑπὲρ αὐτῆς δαπάνης, τῆς μόνης ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠφελεῖται ὁ λαός.

*

Ἵπουργοὶ εἰον τῶν Στρατιωτικῶν.

Ὁ κ. Μαυρομιχάλης ἐν ἐκτενεῖ ἀγορεύσει κατακρίνει «τὰ μέγала καὶ ἀπειρα ἐλαττώματα τῆς μονοστοῦς θητείας, δι' ἣν βεβαίως θὰ ἡσθάνετο ἐλεγχοῦν ὁ ὑπουργὸς ὑπογράφων τὸ διάταγμα, δι' οὗ καθιστᾷ τοὺς ἄνδρας ἀόπλους». Κατακρίνει τὴν μὴ κατὰ συντάγματα ὀργάνωσιν τοῦ στρατοῦ, τὴν ἀποστολὴν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀξιωματικῶν, «ἐχόντων ἀνάγκην διερμηνέων, τὸν τόσον ἐγωῖσμόν», τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, καὶ ἄλλα τινά.

Ὁ κ. Τρικούπης ἀπαντᾷ, ὅτι καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὰ πράγματα τὴν μονοστὴν θητείαν θὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ κατὰ συντάγματα ὀργάνωσις, καίτοι ὑπάρχουσα ἐν τῷ ὀργανισμῷ, δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ, ἐνεκα τοῦ ἀνεπαρκοῦς στρατοῦ τῆς ὑπηρεσίας, καὶ τῆς ἀδυνάτου αὐτῶν συγκεντρώσεως· καὶ ὅτι τοὺς ἀξιωματικούς τοὺς μᾶλλον εὐδοκίμησαντας ἐν τῷ στενῷ κύκλῳ τῆς ὑπηρεσίας των, ἀπέστειλεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, οὐχὶ διὰ νὰ ἐπιδειξῶσι γνώσεις τῆς Γαλλικῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀρυσθῶσι μαθήματα πολεμικῆς.

Καὶ τὰ περαιτέρω ἀναβάλλονται διὰ τὴν αὔριον.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Εὐτυχῶς τὸ σκάνδαλον τὸ γενόμενον ἐναντίον τῆς μόνης ὥραίας μασκαράτας τῆς Κυριακῆς—τοῦ Βέη—δὲν προέβη

ρα αὐτῆς ἔμειναν ἀκίνητα, ἀπλανές δὲ τὸ βλέμμα· αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν ἦσαν ἀκίνητοι. Ἐν τούτοις τὰ κυριώτερα ὄργανα ἀνελάμβανον τὴν λειτουργίαν αὐτῶν, ἡ ἀναπνοὴ ἐπανῆλθε καὶ ἡ σκληρότης τοῦ σώματος καὶ τῶν μελῶν δὲν ἦτο πλέον ἢ αὐτή· ἦτο ὀλιγώτερον ψυχρά, μικρά τις δὲ ροδόχροια τῶν χειλέων καὶ τῶν παρειῶν ἀνίγχειλλεν, ὅτι ἀποκαθίστατο τοῦ αἵματος ἡ κυκλοφορία. Ἀλλὰ τὸ στόμα ἔμενεν ἀνοιχτόν, οὐδεμία δὲ οἰμωγὴ, οὐδεὶς στόνος, οὐδεμία κραυγὴ ἐξήρχετο τοῦ λάρυγγος τῆς, καὶ οὐδὲν ἐδῆλου, ὅτι συνῆλθεν ἐκ τῆς λειποθυμίας.

Αἱ γυναῖκες ἀνέπνευσαν ἅμα εἶδαν τὸν ἱατρόν· τώρα πᾶς δὲν θὰ τὴν ἔχουν σ' τὸ λαιμό τους τὴν ἀσθενή· ἦλθεν ὁ γιαντρός· ἄς κάμῃ ὅτι θέλει.

Ἐπειτα ὁ ἱατρός πού ἔφερε μαζὺ του ὁ εἰρηνοδίκης εἶνε ἀπὸ τοὺς πολὺ καθὼς πρέπει ἱατροὺς, σαράντα χρόνια ὑπηρετήσας τὴν πατρίδα του, καὶ οἱ κάτοικοι ὅχι μόνον τὸν ὑπολάμποντο, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγαποῦσαν· εἶχε σχηματισθῇ πλέον φήμη, ὅτι εἰς τὰ χέρια του πολλοὶ ἀσθενεῖς ἐπιθανάτιοι ἤσαν τὴν θεραπείαν των.

Ὁ ἱατρός Κορνεῖον ἅμα ἐπλησίασε τὴν κλίνην τῆς ἀσθενούς, ἀμέσως ἔμεινε προσηλωμένος, σκεπτικός, σχεδὸν μελαγχολικός· ἡ ὄψις του δὲν ἦτο διόλου ἐνθαρρυντικὴ διὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενούς. Ἐβόγαλε ἕνα μικρὸ ἐργαλεῖο καὶ ἔψαυσε μ' αὐτὸ τοὺς ὀφθαλμούς· τῆς νεαρᾶς γυναικός·

μέχρις αἰκιδῶν τοῦ ὑποκρινομένου τὸν Ἀθηναῖον Ναμπάπ, ὡς ἔγραψεν ὁ ἡμέτερος χρονογράφος τῆς Κυριακῆς. Τὴν ἐπανόρθωσιν αὐτὴν εὐχαρίστως κάμνομεν, διότι θὰ ἦτο λυπηρὸν τὰ ἦθη μας νὰ λάβωσι τόσον ἀγρίαν τροπὴν.

Ἀπὸ τῆς προσεχούς Τρίτης ἡ συνάδελφος Νέαι Ἰδέαι θὰ ἐκδίδηται πάντοτε διπλῇ, μετὰ μυθιστορήματος περιπλοκωτάτου καὶ βεβαίως ὥραίου, ἀφοῦ θὰ ἦνε τοῦ κ. Στεφάνου Ξένου, τοῦ γιγαντώδους αὐτοῦ ἑλληνικοῦ ἐγκεφάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τόσα καὶ τόσα ἐξεπορεύθησαν, ἐκπορεύονται καὶ θὰ ἐκπορευθῶσιν. Ἐὰν εἴμεθα Γάλλοι, ὁ κ. Ξένος θὰ ἐγένετο δεύτερος Δουμάς. Δὲν γράφει κατὰ τόμους, ἀλλὰ κατὰ κάσσεις. Μανθάνομεν ὅτι τὰ χειρόγραφα του κατέχουσιν ὄγκον κιβωτίων, ὡς νὰ ἦσαν τσῆτια τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἄλλας βελτιώσεις θέλουν εἰσαγάγει αἱ Νέαι Ἰδέαι, ὑπὸ τὸ αὐτὸ πάντοτε πνεῦμα γραφόμεναι, τῆς λαϊκῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ ἀδιακόπου ἀγῶνος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῶν νέων κοινωνικῶν στρωμάτων κατὰ τῶν τάξεων τῶν Ἑκμεταλλευτῶν. Ἐκαστον φύλλον θὰ πωλῆται δέκα λεπτά, ἂν καὶ ἡμεῖς θὰ ἠθέλομεν καὶ τὴν τιμὴν δημοκρατικὴν, ὅπως καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ φύλλου, ὅπερ εἶνε ἄξιον τῆς εὐρυτάτης κυκλοφορίας.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ κ. Κοσονάκου διατί δὲν φθάνει μέχρι Μαρουσίου; Ἡ τοῦλάχιστον ἡ τοῦ κ. μοιράρχου; Ἐκεῖ τελοῦνται ἐπιθέσεις δολοφονικαὶ καὶ μένουσιν ἀτιμώρητοι οἱ κυριώτεροι ὑπαίτιοι, γίνονται κλοπαί, οἱ δὲ ὑποτιθέμενοι κλέπται συμπίνουν μετὰ τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας. Ἀναγκάζονται δὲ οἱ ὑπαίτιοι νὰ ἀναφέρωνται εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν νὰ εὗρωσι τὸ δίκαιόν των. Καὶ διατί ὅλα ταῦτα;

τίποτε· οἱ ὀφθαλμοὶ ἔμειναν ἀπλανεῖς· ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε παραλύσει ἡ ὄρασις. Τότε ἔψαυσε διὰ τοῦ δακτύλου τὰ βλέφαρα· τίποτε· τὰ βλέφαρα ἔμειναν ἀκίνητα.

Ὁ ἱατρός ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Ἐπεκράτησεν ὀλίγη σιωπὴ ἄλλ' ἡ Μαρία Ρόζα ἀνυπομονοῦσα. ἦλθε νὰ μάθῃ τί θ' ἀπογίνῃ ἡ δυστυχὴς αὕτη γυναῖκα.

— Λοιπὸν, γιαντρέ μου, τί λέτε;

— Τί νὰ πῶ· παράδοξον φαινόμενον· ἡ κατάστασις τῆς γυναικὸς μοῦ φαίνεται πολὺ σοβαρά.

— Τί, θ' ἀποθάνῃ;

— Δὲν λέγω, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι ἐπῆλθεν ἐγκεφαλικὴ διατάρaxis, καὶ πολλὰ ὄργανα παρέλυσαν.

— Καλὲ εἶνε ἀπελπίσις! καὶ ἤρχισε κλαίονσα ἡ Μαρία Ρόζα.

— Βλέπω ὅτι ἀναπνέει καὶ ἐνὸς ὑπάρχει πνοή, ὁ ἱατρός ὀφείλει νὰ μὴν ἀπελπίσῃται.

Καὶ τότε ἤρχισε νὰ διδῇ διαφόρους διαταγὰς, ζητῶν διάφορα πράγματα, καὶ ἡγωνίζετο νὰ ἀπαλλάξῃ τὰ ὄργανα ἀπὸ τῆς παντελοῦς ἀναισθησίας.

Εἶχε κατορθωθῇ τοῦτο ἐν μέρει, ἀλλὰ μετὰ μεσημβρίαν ἐπῆλθε περιπλοκὴ ἀνέλπιστος, ἥτις ἐδείνωσε τὴν κατάστασιν τῆς νεαρᾶς γυναικός· αἰφνιδίως κατελήθη ὑπὸ ὠδίνων τοκετοῦ· ἀνεστέναζεν, ἐμούγγριζε βαθεῖα βαθεῖα, καὶ ἐστριφογύριζεν ἐπὶ τῆς κλίνης μετὰ σπασμωδικὰς κινήσεις.

Διότι πλησιάζουν αἱ ἐκλογαί· διότι οἱ ἐπιτιθέμενοι κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν ἄλλων ἐπιτίθενται καὶ κατὰ τῶν ψήφων. Ὡς ἦν! ὦ Ρωμαῖο! Ὡς ἐλπίζωμεν τοῦλάχιστον ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Καρύδας, εἰς ὃν κατηγγέλθησαν αἱ πράξεις αὐταί, θὰ κάμῃ τὸ καθήκον του.

Ποῖα νομίζετε ἦσαν τὰ καθαρὰ κέρδη τοῦ Φιγαρώ κατὰ τὸ 1882; **2,360,138.06!** Διὰ τὴν φθᾶσιν δὲ κἀνείς εἰς τὰ κέρδη ἐλληνικῆς ἐφημερίδος, πρέπει νὰ φθᾶσιν εἰς τὰς δεκάδας τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνίοτε εἰς τὰ ἑκατοστά. Τὸ σύνολον δὲ τῶν εἰσπράξεων ἀνῆλθεν εἰς **ἑξῆς ἑκατομμύρια**. Ὁ μέσος ὅρος τῆς ἐκδόσεως ἦτο 80,000 φύλλα καθ' ἑκάστην. Ἀπὸ ἀγγελίας μόνον ἐμπορικῆς καὶ βε-κλάμας εἰσέπραξεν ἐνάμισι ἑκατομμύριον. Καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ ὑπελήφθη μικρὸν, ἕνεκα τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως τοῦ 1882. Παρ' ἡμῖν ἡ μᾶλλον προσεγγίζουσα ἐφημερίς εἰς τὸν Φιγαρὼ εἶνε ὁ Παληάνθρωπος τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Βερβέρη, μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν ὀκτακισχιλίων φύλλων του.

Ἐνομιζέτο ἕως τώρα ὁ Τάννερ ἀρχιμήστis τοῦ κόσμου. Ἰδοὺ ὅτι τὸ Ἐπιστημονικὸν Ἔτος τοῦ 1882 ἀποκαλύπτει ἄλλους ταννερικωτέρους τοῦ Τάννερ, πάντοτε ὅμως Ἀμερικανούς.

Ἐν τῶν παραδόξων τέκνων τοῦ νέου κόσμου ἠθέλησε νὰ αὐτοκτονήσῃ διὰ τῆς αἰτίας. Ἀπεῖχε πάσης τροφῆς. Ὅλοι οἱ ἀγῶνες τῶν οἰκείων τοῦ νὰ τὸν ἀποτρέψουν ἀπὸ τὸ σχέδιόν του εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀπέληγον ἢ νὰ τὸν κάμνουν νὰ παίρνῃ λίγο νερό. Ἀντέσχε δὲ τὸ σκυλὶ 47 ὅλας ἡμέρας, ἐνῶ ὁ Τάννερ δὲν ἐβάσταζε εἰμὴ μόνον ἓνα σαραντάμερο. Καὶ ὀνομάζετε σεῖς, παληόγεροι καὶ παληόγρηαις, τὸ χα-

διαρίζειν καὶ φασουλίζειν καὶ αὐγοταραχίζειν ἀκόμη κη-στειάν!! Δὲν ἐντρέπεσθε!!

Ἐνας ἄλλος, Ἀμερικανὸς καὶ αὐτὸς—ἀλλὰ τρελλὸς—ὀνόματι Κλάρκ, περιορισμένος εἰς τὸ ἐν Κάμδεν φρενοκομεῖον, παρέτεινε τὴν νηστείαν του ὅχι πλέον παρά μίαν τεσσαράκοντα, ἀλλὰ τεσσαράκοντα καὶ μίαν. Ἠλπίζε διὰ τούτου νὰ ἐπανακτῇ τὸν ἀπολεσθέντα ὅχι παράδεισον, ἀλλὰ νοῦν του.

Ὁ παράφρων οὗτος κατεῖχε μεγάλην κοινωνικὴν θέσιν πρὶν παραφρονῆσῃ, πρὸ τριετίας. Κατ' ἀρχάς εἶχε καταλη-φθῇ ὑπὸ δεινῆς λαιμαργίας· ἐτρωγεν ἡ τοῦλάχιστον ἐζήτει νὰ φάγῃ ὡς τρεῖς ὁμοῦ λέοντες καὶ μία τίγρις. Ἐνίοτε εἶχε στιγμὰς διαυγείας, καὶ τότε ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ εὕρῃ ἐν οἰονδήποτε μέσον διὰ τὴν ἐπανεύρησιν τὴν ὑγείαν τοῦ νοῦς του.

Κατ' ἀρχάς ἐδοκίμασε τὴν διὰ γρονθοκοπημάτων θερα-πείαν. Πρωτὶ πρωτὶ ἅμα ἐσηκόνετο ἡ ψυχρολουσία του ἦτο νὰ γρονθοκοπᾷ ἀνηλεῶς τὸ πρόσωπόν του, τὴν δὲ κεφαλὴν του νὰ τὴν κτυπᾷ κατὰ τῶν τοίχων, ὡς νὰ ἦτο κολοκύνθη.

Ἡ θεραπεία αὕτη διήρκεσεν ὀκτὼ ἡμέρας· ἔπειτα, κατὰ συμβουλήν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ φρενοκομείου, ἄλλαξε μέθο-δον καὶ ἠσπάσθη τὴν μέθοδον τῆς νηστείας. Δὲν ἐδέχετο νὰ λάβῃ εἰμὴ ὀλίγον χλιαρὸ νερόν. Τοῦ παρουσιάζουν τὰ νο-στιμώτερα φαγητά, γλυκὰ, ζυνά, ὀρεκτικὰ, οὗτος τὸν χα-βά του· ἡρνεῖτο εὐγενῶς, λέγων ὅτι δὲν σκοπεύει ν' ἀπο-θάνῃ, τούναντίον ἐννοεῖ νὰ θεραπευθῇ, καὶ ἅμα ἐννοήσῃ ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ του, τότε θὰ μεταλάβῃ φαγητοῦ. Τὴν 31ην ἡμέραν ἀπὸ τῆς νηστείας ἐξησθένησε τόσο ὥστε ἡ-ναγκάσθη νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι.

Κλινήρης ἔμεινε δέκα ἡμέρας χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἐλαχί-στην τροφήν.

Τὴν 14ην ἐκήρυξε περαιωμένην τὴν νηστείαν καὶ ἔλαβε

Ὁ ἱατρὸς δὲν εἶχε τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα μαζί του καὶ ἐδέχθη νὰ σταλοῦν ἱππεῖς ἐπὶ τούτῳ νὰ φέρουν ἀπὸ τὸ σπῆ-τι του τὰ ἐργαλεῖα.

Μετὰ μιὰμιση ὥραν τὰ ἐργαλεῖα ἦλθαν. Ὁ ἱατρὸς ἀνέ-πνευσε!

Καὶ μετὰ μίαν ἀκριβῶς ὥραν ἡ Ζελίμα ἐγέννησε κορι-τσάκι.

Ἡ Μαρία Ρόζα τὸ ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκαλιά της καὶ φώ-ναζε ἐξᾶλλος ἀπὸ χαράν:

— Τί μικρουλάκι! τί ἀγγελουδί. Ἀχ! νὰ ζήσῃ θεέ μου.

— Θὰ ζήσῃ, εἶπεν ὁ ἱατρὸς καὶ θὰ ἦνε θαῦμα.

— Τώρα γιατρέ μου τὴν μητερούλα του νὰ μᾶς ἐσώσετε.

Ὁ ἱατρὸς δὲν ἀπήντησεν· ἀλλὰ δύο δάκρυα κατέρρευσαν ἀπὸ τῶν παρειῶν του. Ἠρξισε νὰ ρεμβάζῃ εἰς ποίας φοβε-ρὰς στιγμὰς τὸ νήπιον αὐτὸ ἔρχεται εἰς τὴν ζωὴν, σχεδὸν ἐν μέσῳ δύο νεκρικῶν φερέτρων, διότι ἐσχημάτισε πεποι-θῆσιν πλέον, ὅτι ἀδύνατον νὰ σωθῇ καὶ ἡ μήτηρ.

Ἡ ἀσθενὴς κατέπεσε πάλιν ἀνίσθητος ὡς ὄγκος ἀδρα-νῆς. Οὐδὲν σημεῖον ὅτι συνήρθαντο ὅτι ἐγίνε μήτηρ. Τὰ βλέ-φαρά της ἦσαν ἀκόμη διεσταλμένα, ἀλλὰ ἡ φωνὴ ἐσβύσθη καὶ μόνον ἡ πνοὴ ἐδήλου ὅτι ἀκόμα ἔζη. Τὸ κιτρινόπρασ-ινον πρόσωπόν της, τὰ ὠχρά της χεῖλη, οἱ συνεσταλμένοι ρῶθῳνες καὶ οἱ μεγάλως ἀνεωγμένοι ὀφθαλμοὶ της, ἀνεωγ-

μένοι χωρὶς νὰ περιέχουσι βλέμμα ἐν ἑαυτοῖς, τὰ πάντα διέ-χυνον ἐπ' αὐτῆς ὄψιν νεκρᾶς.

— Νὰ κιττάξῃς νὰ βρῇς ἀπὸ αὐριο παραμάννα γιὰ τὸ παιδί, εἶπεν ὁ ἱατρὸς ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Μαρίαν Ρόζαν.

— Αὐτὸ εἶνε εὐκόλον· τώρα μάλιστα ποῦ ἡ θεία Ριγὼ σκοπεύει ν' ἀποκόψῃ τ' ἀγοράκι της.

— Σωστά· τὸ μικρὸ της νομίζω κοντεύει νὰ χρονίσῃ.

— Τὰ Χριστούγεννα, γιατρέ μου.

— Καλὰ λοιπόν, νὰ πᾶ νὰ τὴν ἰδῇς δίχως ἄλλο.

— Τώρα πηγαίνω.

— Κι' ἂν θέλῃ μάλιστα νὰ τὸ πάρῃ καὶ ἀπ' τ' ἀπόψε.

— Καὶ ἡ μανουλά του, γιατρέ μου, ἡ μανουλά του;

— Τὴν μητέρα τὴν ἀφίνομεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Ὁ ἱατρὸς Κορνεβὲν δὲν ἐπλανᾶτο· τὴν τετάρτην ὥ-ραν ἡ Ζελίμα παρέδιδε τὴν τελευταίαν πνοήν. Πλυσίον τῆς κλίνης ἐκοιμάτο ἐντὸς κανίστρου τὸ νεογόν.

Ὁ ἱατρὸς λίαν συγκεκινημένος ἐκλείπε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς νεκρᾶς καὶ ἀπεσύρθη.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ἀγγελικὴ ἐλάμβανεν ἀπὸ τοῦ κανίστρου τὸ νεογόν καὶ ἀπῆρχετο.

Ὁ εἰρηνοδίκης ἐξηκολούθει τὰς ἀνακρίσεις του χωρὶς νὰ,

καρέν. Κατόπιν γάλα, ἐξακολουθήσας τὴν γαλακτώδη δι-
αιταν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα. Ἐπειτα προσέθεσε καὶ ὀλίγες
φρούλες. Καὶ τελευταίως ἐτράπη εἰς τὰ ἀμυλώδη.

Ἐνα μῆνα μετὰ ταῦτα ὁ Κλάρκ, ὑγιέστατος τὸ σῶμα
καὶ τὰς φρένας, ἐξήρχετο τοῦ φρενοκομείου ὁ γνωστικώτε-
ρος ὄλων τῶν Ἀμερικανῶν!

Κατόπιν τούτων πάντων προτείνωμεν νὰ ὑποβληθῇ ὁ κ.
Τρικούπης εἰς νηστείαν σαράντα καὶ μίας ἡμερῶν, διὰ νὰ θε-
ραπευθῇ ἐκ τῆς καταλαβούσης αὐτὸν οἰκονομικῆς παραφρο-
σύνης.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐπικρατεῖ τώρα ὁ συρμὸς τῶν ἐπανα-
στάσεων... ἐν τοῖς Σωφρονιστηρίοις. Εἰς τὸ Σωφρονιστήριον
Μισσουρή ὅπου εἶναι κλεισμένοι 1400 κατὰδικοὶ ἐργαζόμε-
νοι, μίαν ἡμέραν ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἐκήρυ-
ξαν ἐπανάστασιν, ἔβαλαν φωτιά καὶ ἦσαν ἐτοιμη βεβαίως
νὰ χυθοῦν ὅλοι ἐξω τῆς φυλακῆς, ὅτε τοῦ κώδωνος τοῦ κιν-
δύνου σημήναντος, οἱ πολῖται ὅλοι ὀπλίσθησαν, περιέζωσαν
τὴν φυλακὴν, ἠνάγκασαν τοὺς καταδίκους νὰ κλεισθῶσιν
εἰς τὰ κελλία των καὶ ἔσβυσαν καὶ τὴν πυρκαϊάν.

Ἐπίσης καὶ ἄλλη ἐπανάστασις εἰς τὰς φυλακάς τοῦ Σιν-
σὶν κατεστάλη ἐπὶ τέλους, 230 τῶν πρωταιτίων ἀπομονω-
θέντων καὶ καταδικασθέντων εἰς ψωμί καὶ νερό, ἦτοι τανε-
ρισμὸν πλεῖον ἄρτου.

Ἐπὶ ὠραίου χάρτου καὶ ὠραιότερου τύπου ἐκδίδεται ἀπὸ
τινος ἐνταῦθα πρωτότυπος ἐφημερίς, ἀγγλοελληνική, ὁ
Ἑλληνικὸς Χρόνος καὶ ὁ Ἑλικὼν ὀνομαζομένη, ὑπὸ τοῦ
κ. Ἰακωνίδου, σκοποῦσα τὸν σύνδεσμον Ἑλλάδος καὶ Ἀγ-
γλίας, φρονιμώτατα συντεταγμένη καὶ φιλογολικά νέα πε-

ριέχουσα· ἀλλὰ τίς θὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν πολυτέλειαν
καὶ τοσοῦτον καθαρῶς θεωρητικὸν σκοπὸν, ἄγνωστον μὲν
ἡμῖν, γνωστὸν δὲ βεβαίως τῷ κ. Ἰακωνίδῃ.

Ὁ διανομεὺς τῆς Ὠρας Εὐθύμιος προσκαλεῖται νὰ
περάσῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ὅπου ἔχει
κάτι νὰ πληρωθῇ.

ΒΟΥΛΗ-ΑΠΟΚΡΗΑΙΣ

Ἡ Ἀποκρηαῖς μᾶς φεύγουνε, Σαρακοστή πλακόνει,
κι' ἀκόμη δὲν ἐσχόλασε τοῦ ἔθνους ἡ βουλή·
αὐτὴ μὲ λόγια μοναχὰ μεγάλα ξεφαντόνει
κι' ἀπὸ τὸ βῆμα κόβεται, κλωτσᾷ, παραμιλεῖ.
Φρενιάζει ὁ Ζυγομαλᾶς, ὁ Μοντεσάντος σκούζει,
κι' ὁ Στεφανίδης κρύβεται ὑπὸ τοῦ μπουρνούζι.

Μαλλόνει ὁ Πρωθυπουργὸς, ὁ Καλλιγᾶς χαζεύει,
καὶ μύδρους τοῦ Ἀφέντη μας ἡ μύτη ξετινάζει,
ὁ Ράλλης ὁ αἰθίνατος γελά καὶ χωρατεύει,
καὶ στόλους ὑπὸ κεφάλι του ὁ Ρούφος σχεδιάζει.
Πότε ἰμιλοῦνε τρεῖς μαζί, πότε ἰμιλοῦνε δέκα,
καὶ χάσκει ὁ Αὐγερινὸς νὰ ἴδῃ καμμιὰ γυναῖκα.

κατορθώσῃ μεγάλα πράγματα. Ἡ ξενοδόχος κατέθεσεν ὅτι
τὸ ἀνδρόγυνον θὰ ἤρχετο ἀπὸ τὴν Βερζεβίλλην, ὅπου εἶχε
φθάσει διὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς Βαρνεγιόλης· ὥστε μετα-
ξὺ Βερζεβίλλης καὶ Βλαϊνκούρ καὶ ἀπὸ τῆς ταχυδρομικῆς
ἀμαξίας θὰ ἀπάντησεν ὁ ταξειδιώτης τὸν Ἰούλιον Κορνεφὲρ
ἢ ἐκεῖνον ποῦ ἔλαβε τὸ ὄνομα αὐτό.

Ὅταν ὁ ταχυδρόμος τῆς Βερζεβίλλης ἐνεφανίσθη ἐνώπιον
τοῦ εἰρηνοδίκου, οὗτος τὸν ἠρώτησε:

— Τὴν περασμένην νύκτα διεπράχθη κακούργημα σ' τὸ
Βλαϊνκούρ· ἓνας ταξειδιώτης, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν γνω-
ρίζομεν ἀκόμη, ἔβρεθηκε πνιγμένος σ' τὸν ποταμόν.

Σὺ τὸν ἔφερες χθὲς τὸ πρωὶ εἰς Βερζεβίλλην μαζί μὲ τὴν
γυναῖκά του;

— Μιὰ γυναῖκα· ἔγκυος;

— Αὐτήν.

— Ἐγώ, κύριε εἰρηνοδίκη.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἤρχοντο;

— Ἀπ' τὴ Ρεμεριμόντη θὰ ἐρχότανε, γιατί εἶχαν κα-
ταβῇ ἀπὸ τὴν ἀμαξίαν τῆς Βαρνεγιόλης καὶ μπήκανε σ' τὴ
δική μου.

— Μόνον αὐτοὺς τοὺς δύο ταξειδιώτας εἶχες;

— Καὶ δὴ ἄλλους, κύριε εἰρηνοδίκη, δὴ ἄνδρους.

— Ἄ α α !

— Αὐτοὶ εἶχανε παρμέναις τῆς θέσεως των προτῆτερα,
μάλιστα ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔδωκε τὴν θέσιν του εἰς τὸν
ταξειδιώτη ποῦ ἦτανε μαζί μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ ἐκά-
θισε κοντά μου σ' τὸ κάθισμα μπροστά.

— Ἦρχονταν λοιπὸν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴ Ρεμεριμόντη;

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς γελάσω, κύριε εἰρηνοδίκη· γιατί
αὐτοὶ βρισκότανε σ' τὴ Βαρνεγιόλη πρωτοῦ νὰ πάμε ἐμεῖς.

— Καὶ ἦσαν μαζί καὶ οἱ δύο;

— Δὲν φαινότανε πῶς ἦσαν μαζί, μὰ ἔδωπα πῶς γνω-
ρίζότανε ἀναμεταξύ τους.

— Ὡστε δὲν τοὺς γνωρίζεις.

— Δὲν τοὺς γνωρίζω, κύριε εἰρηνοδίκη.

— Καὶ δὲν τοὺς ξαναεἶδες πιά, χθὲς ἢ τὴν νύκτα ἢ σή-
μερα τὸ πρωί;

— Ὁχι, δὲν τοὺς ξαναεἶδα.

— Ἀκουσε, παιδί μου, ἔχομεν λόγους νὰ πιστεύσουμε
ὅτι αὐτοὶ δα ἦσαν οἱ φονεῖς.

— Ἄ! τοὺς κακούργους! ἀνεκράγασε μετ' εἰλικρινοῦς
ἀγανακτήσεως ὁ Δουκῶ.

— Εἶνε φανερόν ὅτι οἱ δύο κακούργοι περίμεναν τὸ θῆμα
των σ' τὴ Βαρνεγιόλη. Ὅταν βγήκαν ἀπὸ τὴν ἀμαξίαν σου
σ' τὴ Βερζεβίλλην, ξέρεις ποῖο δρόμο πήραν;

— Ἐκεῖνος ποῦ καθότανε κοντά μου δὲν πρόσεξα κι' ἔ-

Κυκλόνουν τὸν Πρωθυπουργὸ οἱ φίλοι του μπεμπέδες,
κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ ὕψος του μὲ σοβαρὸ τοὺς νεύει,
ὅλοι σὲ τοῦτον φαίνονται κουτοὶ παρχεντέδες,
καὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους του μὲ τρόπο κοροϊδεύει.
Τὴν μπόμπα τῆς *Συναλλαγῆς* τοὺς ρίχνει μὲ, ὅτ' ἡ μέση
κι' ὅλοι μαζί σηκώνονται ἀπ' τῆ ζεστή τους θέσι.

Ὅτ' ἡ λέξι τῆς *Συναλλαγῆς* ἀλλάζει κάθε χρώμα,
κι' ἰδοὺ ἀρχίζει πόλεμος λυσσώδης καὶ φαγούρα·
στῆθος μὲ στῆθος ἐρχεται, στόμα μὲ ἄλλο στόμα,
γρόθος μὲ γρόθο δυνατό, μαγκούρα μὲ μαγκούρα.
Κι' ἰδοὺ βρονταὶ μετὰ βροντῶν καὶ μετὰ γδούπων γδούπο
καὶ *Ἡμετέρων* οἰμωγὴ καὶ λύσσα τοῦ Τρικουπῆ.

Καὶ πολεμᾷ μονοετῆς καὶ τριετῆς θητεία,
καὶ πολεμεῖται μπόσικος προϋπολογισμός,
τὸ Καραλῆ, ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἐπιστρατεία,
ἡ Αἴγυπτος, ὁ Σέϋμουρ καὶ ὁ βομβαρδισμός.
Μὰ θυμωμένη κι' ἡ Ροζοῦ τὴ μούρη της προβάλλει,
καὶ ἔτσι γίνεται σωστή κι' ἐκεῖ τὸ καρναβάλι.

Μᾶς φεύγουνε ἡ Ἀποκρηαῖς, Σαρακοστή πλακόνει·
μὰ ὅσο φεύγουν γρήγορα τῆς Ἀποκρηαῖς ἡ μέραις,
τόσο κι' ὁ ἥλιος πρὸ πολὺ τὴ ράχη μας πυρόνει,
τόσο λυσσοῦνε πρὸ πολὺ τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες.
Χαρήτε κι' ἡ Σαρακοστή ἂν ἐρχεται καὶ πάλι,
ἐμεῖς καὶ τότε θάχουμεν σὰν τώρα καρναβάλι.

Σουρῆς.

Τσι δὲν εἶδα ἀπὸ ποιά μεριά πῆγε· ἀλλὰ τὸν ἄλλο τὸ εἶδα
π' ἀκολουθοῦσε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν καὶ πῆρνε μάλ-
ιστα τὸν δρόμο ἀπὸ τὰ δένδρα γὰ νὰ πάν σ' τὸ Βλαιν-
κούρ καὶ φθίνεται πῶς μέσα σ' τ' ἀμάξι εἶχανε πιάσει κου-
βέντα, γιὰτὶ φαινόντανε πῶς γνωρίζτανε ἀναμεταξύ τους.
Ὁ δῆμαρχος καὶ ὁ εἰρηνοδίκης ἀντήλλαξαν ἐπὶ τούτοις
βλέμμα.

— Τώρα, παιδί μου, κατάλαβες, μπορεῖς νὰ μᾶς πῆς τὰ
χαρακτηριστικά τους;

— Μπᾶς καὶ τοὺς εἶδα καλὰ, ἔτσι μὲ προσοχή; Φορού-
σανε κάτι μεγάλα σταχτερὰ καπέλα, εἶχανε τυλιγμένο τὸ
λαιμό τους μέσα σ' ἓνα σάλι, μιὰ βλούζα σὰ τὴν δική μου
καὶ μεγάλαις ρηχταῖς κομπωμέναις ὡς τὰ γόνατα. Μοῦ
φάνηκαν σὰ δῶ ἱπποκάπηλοι.

— Οἱ ἄθλιοι θὰ ἦσαν μετ' ἐμφυσιμένοι, ἐσκέρθη ὁ εἰρη-
νοδίκης.

— Ἐχεις τίποτε ἄλλο νὰ πῆς; ἠρώτησε τὸν Λουκῶ.

— Ὁχι, κύριε εἰρηνοδίκης.

— Ἐ! ἄντε τώρα, σ' τὸ καλὸ, παιδί μου.

Εἰς τὸ δῆμαρχεῖον εἶχαν φέρεי τὸν μάρσιππον τοῦ Καρό-
λου Συβρέ· δὲν εὔρον τίποτε ἄλλο ἄλλο παρὰ δύο τραπε-
ζικά τῶν πεντακισίων καὶ εἰς μικρὸν χαρτοφυλάκιον δώδε-
κα χρυσὰ εἰκοσάφραγκα, ἀλλὰ κἀνὲν ἑγγράφον, ἐκ τοῦ ὅ-
ποίου νὰ ἀρυσθῶσι καμμίαν ἐνδειξιν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Εἰς ἐκ τῶν χυδαιοτέρων μετεμφιασμῶν εἶναι βεβαίως τὸ
νὰ βάζουν μερικοὶ τὸ σουρτοῦκο τῶν ἡ τὸ γελέκο τῶν ἀνά-
ποδα καὶ νὰ παρουσιάζωνται εἰς τὸ κοινὸν μὲ ἀξιώσεις μα-
σκαράδων.

Τοιοῦτον μεταμφιασμὸν ὑπέστη καὶ ἡ προχθεσινὴ Ὁδρα
γὰ νὰ τὴν διαβάσῃς, ἔπρεπε νὰ τὴν γυρίσῃς ἀνάποδα.

Ἐκ τοῦ *Τραχικοῦ Ἑρωτος*, μυθιστορίας πρωτοτύπου
τῆς Κυπαρισσίας.

Ἡ Ἀνθὴ λοιπὸν ἀπαντᾷ εἰς τὸν Χρῦσιν :

— Ἀκούσατε, κύριε, ἐπὶ τοῦ προκειμένου αὐτοῦ δὲν δύ-
ναμαι νὰ σᾶς δώσω σταθεράν ἀπόφασιν, τὸ κατ' ἐμὲ ὅμως
εἰς μίαν τοιαύτην δύστηνον καρδίαν, τὸ βάλαμον καὶ ἰα-
τρικὸν τῆς εἶναι ἡ σταθερότης καὶ ἐμπιστοσύνη.

Ἀφοῦ μετὰ τινὰ ἄλλα ἡ Ἀνθὴ ἐκφράζει τὴν δυσπιστίαν
τῆς πρὸς τοῦ νέου τῆς ἐποχῆς, ὁ Χρῦσος δικαιολογούμε-
νος λέγει :

— Ναί, πολυθέλητος κυρία, ἔχετε δίκαιον, καθ' ὅσον
ἡ κοινωνία βοᾷ ἐναντίον τοιούτων νέων, ἀλλ' ἐστὲ βεβαία,
ὅτι οὐδόλως ὁμοιάζω ἐγὼ τῶν τοιούτων, καθ' ὅσον τὸ πρω-
τοφανὲς αὐτὸ πάθος τοῦ ἔρωτος γέμει ἐμπιστοσύνης καὶ
σταθερότητος, ἄρα νὰ ἐλπίζω ἐγὼ ;

Καὶ μετὰ τινὰ θεωρίαν περὶ ἔρωτος τῆς Ἀνθῆς, καὶ ὅτι

Τὸ κακούργημα ἔπλεεν ἐντὸς μυστηρίου· καὶ ποῖον νὰ
ἦτο τὸ ἐλαττήριον αὐτοῦ; πῶς ν' ἀνακαλυφθῇ, ἀφοῦ δὲν ἦτο
γνωστὸν τὸ ὄνομα τοῦ θύματος;

Ὁ εἰρηνοδίκης ἐφαίνετο ἀποτεθαρρημένος, ἡ ἐντολὴ αὐ-
τοῦ ἔληξεν, εἶχεν ἀνενεχθῇ εἰς τὴν εἰσαγγελίαν καὶ ὁ εἰσαγ-
γελεὺς ἡ ὁ ἀντεισαγγελεὺς καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἐμελλον νὰ φθά-
σωσιν εἰς Βλαϊνκούρ τὴν νύκτα ἢ τὸ βραδύτερον τὴν πρωΐαν
τῆς ἐπιούσης.

Η

Ὁ ἱατρὸς Κορνεβὲν ἐξελθὼν τοῦ ξενοδοχείου πέρασε μίαν
στιγμὴν ἀπὸ τῆς Ἀγγελικῆς Ριγῶ, τῆς τροφῆς εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν ἐνεπιστεύθησαν τὸ παιδίον τῆς ἀποθανούσης, καὶ τῆς
ἐκάμε πολλὰς συστάσεις, κατόπιν δὲ διηκινύθη εἰς τὸ δη-
μαρχεῖον πρὸς συνάντησιν τοῦ εἰρηνοδίκου. Ἦτο τετάρτη
καὶ ἡμίσεια.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχον καὶ οἱ δύο τί νὰ κάμωσιν εἰς Βλαϊν-
κούρ, ἡτοιμάζοντο νὰ ἀποχαιρετίσουν τὸν δῆμαρχον, ὅτε
ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς θύρας τοῦ δημοτικοῦ ὁ ὑψηλό-
σωμος Ἰάκωβος Βαγγιάν.

(Ἀκολουθεῖ)